

»úmyslný«, vyplývá prý nepochybně ze srovnání §u 85 tr. zák. s §em 318 odstavec druhý tr. zák., který jedná o poškození předmětů v §u 85 tr. zák. zmíněných, spáchaném ze svévole, lehkomyšlnosti nebo zaviněné nedbalosti. Kdo poškozuje věc svévolně, jedná prý také úmyslně a přece není trestným dle §u 85 c) tr. zák., poněvadž čin nebyl spáchan z lomyslnosti. Co prý platí o případech §u 85 c) tr. zák. má prý tím více místo v případech §u 85 a) tr. zák. Aby obžalovaná mohla býti zodpovědna dle §u 85 tr. zák. musila by prý jednati ze zlomyšlnosti, pro kterýžto předpoklad není prý v rozsudku opory. Obžalovaná jednala prý spíše z lehkomyšlnosti neb zaviněné nedbalosti a neznalosti možných následků, nikoli však ze zlomyšlnosti. V tomto směru je prý rozsudek zmatečným i dle čís. 5 §u 281 tr. ř. Tím, že zákon klade proti poškození zlomyšlnému poškození svévolné, dává prý na jevo, že chtěl dle §u 85 tr. zák. trestati jen činy, poškozující věc ze zášti a hněvu proti věci nebo jejímu vlastníku. Stížnost je bezdůvodná. Za zlomyšlná poškození dlužno na rozdíl od poškození, spáchaných z nedbalosti nebo ze svévole, považovati všechna poškození úmyslná, to jest taková, jež spáchána byla u vědomí jejich protiprávnosti a u vědomí, že čin obsahuje poškození majetku, byť i pohnutka neb konečný úmysl směřoval k jinému účelu, ono poškození přesahujícímu. Tomu, že výraz »zlomyšlně« dlužno vykládati jen v tomto smyslu, nasvědčují následující, s §em 85 tr. z. v těsné souvislosti jsoucí §§ 87 a 89 tr. zák., dle nichž výrazy »zlomyšlně« (boshaft), schválně (geüsilentlich) »úmyslně« (absichtlich, vorsätzlich) jsou jen obměny pro jeden a týž pojem. Zcela jasně vychází to na jevo z ustanovení §u 318 tr. zák., které tvoří doplněk k §§ 85 a 89 tr. zák. a dle jehož druhého odstavce poškození zlomyšlná jsou pouze protivou poškození, spáchaných ze svévole, lehkomyšlnosti nebo zaviněné nedbalosti, to jest takových poškození, při nichž pachatelé nejde ani tak o újmu, způsobenou jim cizímu majetku a tělesné bezpečnosti. Z toho plyne, že výraz »zlomyšlné poškození« hodí se na každé poškození, spáchané se zlým úmyslem. Tento zlý úmysl zjišťuje však nalézací soud u obžalované na základě výsledků řízení průvodního výslovně a běře též za prokázáno, že si obžalovaná byla toho vědoma, že je to jednání protiprávní, které musí míti v zápětí způsobení škody na majetku. Tím jsou zjištěny skutkové náležitosti zločinu dle §u 85 a) tr. zák., po subjektivní stránce. Uplatňuje-li stížnost, že u obžalované nešlo o úmyslnost, nýbrž jen o svévoli nebo nedbalost a tomu podobné, brojí tím jen nepřipustně proti přesvědčení soudcovskému získanému na základě volného hodnocení průvodů (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.) a nedoličuje tím po zákonu dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 5. §u 281 tr. ř.

Čís. 1358.

Není ideálního souběhu zločinu dle §u 153 tr. zák. s přestupkem urážky skutkem dle §u 312 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1923, Kr I 1147/22).

Na j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni

ze dne 21. srpna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem Šu 153 tr. zák. a přestupkem Šu 312 tr. zák., zrušil však dle Šu 290 tr. ř. napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným pouze zločinem dle Šu 153 tr. zák. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Z podnětu zmateční stížnosti shledal zrušovací soud, že použito bylo zákona v neprospěch obžalovaného. Nalézací soud uznal obžalovaného vinným zločinem dle Šu 153 tr. zák., jehož se dopustil tím, že průvodčímu vlaku Antonínu K-ovi, když službu svou konal, tedy veřejnému úředníku, na těle ublížil, udeřiv ho prudce do hlavy a poškodiv ho na těle lehce, odsoudil ho však kromě toho pro totéž jednání také pro přestupek Šu 312 tr. zák. Leč předpoklad ideálního souběhu v tomto případě není správný. V Šu 312 tr. zák. je urážka skutkem osob v Šu 68 tr. zák. vyjmenovaných, tudíž i veřejných úředníků při výkonu jich úřadu nebo služby, prohlášena za přestupek, není-li v urážce takové opodstatněn jiný příspějším trestem ohrožený čin trestný. V tomto případě zvrhla se pouhá urážka veřejného úředníka službu konajícího, způsobená skutkem, v lehké ublížení na těle, následkem čehož vybočilo již jednání obžalovaného z mezí pouhého přestupku Šu 312 tr. zák. a založilo skutkovou povahu zločinu dle Šu 153 tr. zák., jenž předpokládá rovněž útok na veřejného úředníka za výkonu jeho služby, avšak útok takový, jenž má v zápětí poškození úředníka na těle. V sankci Šu 153 tr. zák. dochází svého potrestání nejen poškození tělesné, nýbrž i urážka úřední osoby, to jest ona stránka jednání pachatelova, pokud jí zakročujícímu veřejnému orgánu projevena byla nevážnost. Za tohoto stavu věci není přípustno přijati souběh zločinu dle Šu 153 tr. zák. s přestupkem dle Šu 312 tr. zák., poněvadž reální injurie, nižšího stupně dle Šu 312 tr. zák. je obsažena již v těžším trestném činu, totiž zločinu dle Šu 153 tr. zák.

Čís. 1359.

Není třeba, by udání ve smyslu Šu 209 tr. zák. obsahovalo konkrétní okolnosti, stačí již taková tvrzení, jež jsou způsobilá odůvodnění proti nařknutému i jen podezření ze zločinu, třebas napotom ku stíhání ani nedošlo.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1923, Kr II 369/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 20. dubna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti dle Šu 209 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. namítá stěžovatel, že obvinění v jeho dopisu jsou příliš všeobecná, neuvádějící žádného kon-